

KAPITOLA PRVNÍ

*Smutná chvíle byla definitivně pryč, ale jen prosím,
pro lásku boží, najděte si vy dva pokoj. – Gabe H.*

GABE

Uprostřed letního semestru

„Soustřed' se, Kiersten.“ Luskl jsem jí prsty před obličejem. „Vyjmenuj fáze mitózy.“

Celé dopoledne jsme seděli v místním Starbucksu. Z vůně mleté kávy se mi navalovalo – a nemohl jsem vinit nikoho než sám sebe. Mletá káva podle všeho voní jako nepopsaný list. A já jsem oficiálně jeden právě otočil.

Kiersten zírala do učebnice. Odsunul jsem ji stranou, trpělivě jsem čekal a složil si přitom ruce na stole.

Otevřela pusu, aby odpověděla, ale pak následoval prázdný pohled a zasténání. „Ga-a-abe!“ Usmála se. „Nemůžeme si nejdřív dát pauzu na kafe? Prosím?“

„Nevystrkuj spodní ret.“

Stejně to udělala.

„Kiersten...“ varoval jsem ji.

„Prosím!“ Uchopila mě za ruce a stiskla mi je.

S těžkým povzdechem jsem to vzdal – víte, povzdechl jsem si, jen abych jí ukázal, jak otrávený jsem z toho, že musím vyhovět jejím požadavkům, přestože tak

to v našem přátelství prostě fungovalo. Řekla skoč a já jsem se zeptal, jak vysoko, kam a jak rychle. „Fajn, uděláme si pauzu na kafe.“

„Jo!“ zaklapla učebnici. „Je řada na mně, abych ho koupila.“ Její směšně roztomilý úsměv mě rozesmál. Do háje, vždycky mě dokázala rozesmát a zrovna v tuhle chvíli jsem to fakt potřeboval. Nehledě na to, že kdybych se nedokázal smát, zhroutil bych se v záchvatu pláče, tím jsem si jistý, a poslední věc, kterou jsem potřeboval, byla, aby všichni najednou zjistili, že i já mám city.

Sakra, ani já sám jsem si nechtěl uvědomovat, že mám city.

„Ani náhodou.“ Odmávl jsem ji a pak jsem ji musel chytit, aby se nevrhla k pultu. „Já to zaplatím. Navíc, Wes by mě zabil, kdyby věděl, že jsem tě nechal zaplatit mi kafe.“

„Moc mě rozmazlujete.“ Opřela se o opěradlo a založila si ruce na prsou. „Budete s tím jednou muset přestat, Gabe, ty i Vlk,“ řekla a použila přitom Weso-
vu přezdívku. „Nemůžu žít napořád pod vašima křídla-
ma.“ Zívla a omylem se uhodila rukou o zed' vedle mě.

„Á, Ovečko,“ poškádlil jsem ji a použil přezdívku, kterou jí dal Wes, „udělala sis bebí?“

„Sklapni.“

„Hej, chystám se ti jít pro kafe.“

Přimhouřila oči. „Tak to udělej, Želváku.“

Kdyby byla týpek, tak bych ji poslal do háje. Takhle jsem se jen zasmál a šel jsem.

Dělal jsem si z jejich přezdívek legraci – Ovečka a Vlk – a na oplátku jsem taky jednu vyinkasoval, za což jsem vděčil svojí stupidní sestřenici Lise, která jim prostě musela vyprávět trapnou historku o tom, jak jsem měl jako dítě želvu a jak jsem bulel, když umřela.